

Studiecirkelforedrag nr.11-1940
Utgitt ved NS Presse og
Propagandakontor.

Nasjonal Samling og ungdommen.

Norsk ungdom !

Det har vært skrevet og sunget meget om ungdommens trang til dåd ned gjennom tidene. I brytningstider, i kamptider har ungdommen alltid vært å finne fremst i kampen for det nye. Det har vært ungdommens privilegium å oppflattes av begeistring for nye tiders nye idealer og å gå foran når det gjaldt å kjempe dem fram. Slik har det alltid vært og slik vil det alltid være. Ungdommen vil kjempe for å virkelig gjøre sine idealer, den vil ha utløsning for den lengsel som bor i all sund ungdoms bryst. Vi mangler kan hende den eldre generasjons forsiktede og nøkterne vurdering av problemene, men tar vårt monn igjen når det gjelder den intuitive følelse av hvad som er rett og urett, hvad som bærer alderdommens preg og derfor må falle og hvad som er ungt og nytt og derfor stiger. Det er noget av kunstnerens evne til å føle og ane en ny tids frembrudd i enhver ungdoms bryst.

Årene 1920-40 er ingen unntagelse i så henseende. Historien gjentar sig alltid i spirall, er det sagt, alting vender tilbake, men aldri på samme måten. La oss derfor se litt på disse 20 årene, som vel stort sett er den tidsepoke som har dannet grunnlaget for vår livsinnstilling.

Det var ingen plass for ungdommen i tiden som fulgte verdenskrigen 1914-18. Naturlig nok. Krigen var ikke fødselsveer for en ny tid. Den ble ikke et blodig oppgjør med tidens urettferdighet. Den bar ikke i sig spiren til et nytt og rikere Europa, til en sundere og sterkere menneskehet. Den endte jo også med verdenshistoriens største urettferdighet. En omstendighet som i og for sig var nok til å knekke alt initiativ og all kamplyst hos den oppvoksende slekt. Livstrette og motløse vendte unge menn tilbake fra skyttergravene. Alt de hadde ofret var forgjeves. De overlot likegla alt styre og stell til de gamle menn og gamle systemer som hadde drevet dem ut i krig og elendighet, for idealer som ikke eksisterte. De samme, nøiaktig de samme, krefter som hadde vist sig å føre til ulykke fikk ennå friere spillerum enn de hadde hatt tidligere. Ikke før var teppet gått ned for verdenshistoriens mest tragiske skuespill før scenen ble gjort klar til det neste. Splittelse er ordet som står som overskrift over disse årene. Splittelse landene imellem, innen landene, i klasser og partier, splittelse i hjemmene, og det verste av alt, splittelse i ungdommens sinn. Alt de trodde på, alt de hadde vært villig til å gi livet for, var gått under. Rotløshet og motløshet preget ungdommen.- Et eller annet sted manglet det noe. De var ikke klar over hvor og søkte å drukne sin lengsel efter noe nytt i overdreven sportsinteresse og trodde at de ved fotball, jazz og erotikk, skulle kunne erstatte den naturlige trang til utfoldelse. Denne tiden må betegnes som en forfallstid for verdens ungdom. Utelukket fra enhver befatning med landenes styre og stell, for en stor del utelukket fra arbeidsplassen, var den overlatt til sig selv. Uten mål drev storbyens arbeidsløse ungdom gatelangs. De var rykket opp med roten, asfalten var

blitt deres naturlige jord. Forholdene drev landsungdommen bort fra dens naturlige virkefelt, arbeidet med jorden til storbyens jag. Marsjen fra landsbygden mot storbyen preget tiden. Og fremforalt, ungdommen ble revet med i nasjonenes almindelige oppløsning. Klassehættets forbandelse førte til strid og missunnelse. Splittelsen i partier førte til at ungdom, som i virkeligheten hadde de mest opplagte fellesinteresser, ikke kunne forenes for å få drevet igjennom et eneste rettfærdig krav.

Det er klart at dette var en uholdbar situasjon. Sannheten kan ikke i lengden holdes nede i urettfærdighet. Ungdommen kan ikke i lengden holdes nede i yrkesløs tomhet. Og vi ser hvordan reaksjonen mot de gamle splittelses-systemer og deres åreforkalkede menn først og fremst kommer fra ungdommen. Som en lavine går det over Europa : Ungdommen samles til kamp for en ny tid ! Ungdommen må slippes til ! Den gamle generasjon har vist at den ikke duger. La oss unge få bringe noe nytt og friskt inn i tiden ! Arbeider- og bondeungdom, ungdom fra kontorene, fra fabrikkene og fra skolene har idag funnet hverandre i kampen for sin rett til å nedkjempe all urettfærdighet og usunnhet. Partihensyn og klassehensyn må vike for hensynet til land og folk. En sund ungdom er et lands største skatt, ble løsenet, og alt ble satt inn på å skaffe ungdommen en sund fysisk og åndelig oppdragelse. Samtidig som samfundsforholdene ble ordnet slik at arbeidsløsheten ble bragt til opphør. Det ene land efter det annet fikk merke ungdommens svar på den gamle tidens åndsforlatte tale. Samlingsfanen ble reist i bygd og by. Gjennem store kamper er landene vunnet for den nye tid. Det er en verdensbevegelse dette, ikke noe enkelt isolert fenomen. Derfor var det før eller senere nødt til å komme til en avgjørende sluttkamp mellom nytt og gammelt. Den opplever vi idag.

Også vårt land er med i den almindelige verdensutvikling. Ja, det kan høres rart ut at man er nødt til å slå dette fast, men faktum er jo at vi i de siste årene har oppført oss som om vi ikke skulle være det. Intet av det som skjedde ute i Europa kunne skje hos oss. Vi var "Europas rolige hjørne". Om stormene raste omkring oss skulle vi til evig tid kunne sitte som tilskuere i vårt hjørne som om intet angikk oss. Ble det fortalt oss. Og ungdommen i Norge trodde det. Av all den agitasjon som har vært drevet her i landet har agitasjonen med "Europas rolige hjørne" vært den verste og mest umoralske. Den har virket lammende på alt initiativ. Den har knekket forsvarsviljen. Den har lullet den norske ungdommen inn i en så drepende søvn at den fullstendig mistet hodet når den plutselig og brutalt ble vekket. Og ennu idag drives denne agitasjon. Riktignok tier man klokkelig stille med "Europas rolige hjørne", men vi skal være det land i Europa som forblir utenfor verdensutviklingen. Vi skal være det landet som skal bringe det gamle system frelst gjennem stormen. Det gamle forfallssystem og den gamle tenkemåte, som er den egentlige årsak til krigen, skal bevares hos oss, antagelig for at krig ikke helt skal kunne avskaffes. Eller kanskje vi skal gjøre tjeneste som redselskabinett til skrekk og advarsel for efterslekten ? Nei, la oss slå ettertrykkelig fast : I det tidsskifte som nu pågår er det ikke gitt noe folk å bli stående utenfor. I det tidsskifte som nu pågår kan ikke noen ungdom bli stående uberørt eller likegyldig. Det berører hver og en av oss, dere likesåvel som mig. Og merk : Enten vi vil eller ikke. Derfor må vi unge mens det ennå er tid, høre tidens kallen på oss. Tvinge oss selv ut av likegyldigheten og slappheten og stille oss først i kampen for den nye tid, som ungdom før i historien har vært å finne forrest i kampen når noe nytt og bedre skulle kjempes

fram. Gjør ikke ennå en gang den dumhet å tro at vi skal kunne holde oss utenfor. La ikke den skam ramme oss at efterslekten kan si at vi manglet vilje til storverk når anledningen var der. Større skam kan vel vanskelig overgå et folks ungdom. La oss huske de ord vår verdensberømte komponist, den 80-årige Christian Sinding, uttalte i sin kringkastingstale i Oslo 16. juli i år :

"Det er virkelig ærgerlig å være gammel i en tid som denne.
 "Man skulle være ung. Man skulle være med selv. Det er noget stort som skjer ute i verden nu. De som ikke forstår det, settér sig selv utenfor sitt eget liv. -
 "Jeg er en gammel mann. Jeg synes det er sørgerlig at jeg ikke skal få oppleve de kommende tider. Jeg begriper ikke hvordan mange av den som ennå har livet foran sig, ikke er klar over at de lever midt i en tid som få andre slektledd har opplevet maken til, at de ikke med sine unge øine ser det som jeg ser med mine gamle, at det er noget stort og herlig som blir til i verden tvers gjennom ulykkene. En ny tid blir født."

De politiske forhold medførte også for vårt lands vedkommende at ungdommen ble delt opp i større og mindre grupper. Det er umulig å si hvor mange, men vi skal, for bedre å forstå det nye som trenger sig fram også hos oss, kaste et blikk på de største av dem. La oss ta den verste og største først. Vårt politiske demokratiske system har ikke hatt noen plass for ungdommen. For det første har det fullstendig manglet evnen til å begeistre ungdommen. Det har ikke kunnet gi den noe å samles om, noe å leve for utenom klassekampens falske og fordervelige lære. Politikken har ikke været rettet mot fremtiden. Tanken på de kommende slekter har været fullstendig fremmed for våre politikere. Dernæst er det en kjensgjerning at ungdommen systematisk er blitt holdt utenfor. Gjennomsnittsalderen for de som har hatt med styre og stell å gjøre i dette landet, har jo ligget så høit at vårt storting f.eks. i en ungdoms øine, nærmest har måttet fortone sig som et gamlehjem. Og det var disse menn som kjente til sakene, ungdommen hadde ikke greie på tingene og måtte derfor holdes utenfor. Vi alene vite, sa våre partipolitikere. Resultatet av dette var at storparten av vår ungdom fikk til omkvad : "Vi interesserer oss ikke for politikk." Vi forstår denne ungdommen. Hvis politikk er det å arbeide for sig selv og sitt parti, slåss om politiske bein og krangle og aldrig bli enige om selv det minste spørsmål. Virke lammende på alt initiativ og virkelyst med sitt evige parlamentariske krangel. Hvis politikk ikke er annet enn det vi har sett i de årene vi har levet så interesserer den ikke oss heller. Men vi vet at politikk er noe annet. Det er å lede et folks liv. Og da blir ungdommen fra å være noe tilsidesatt, det viktigste. Det er klart at skal et folks liv ledes inn i fremtiden må ungdommen være med som en bestemmende faktor. Ungdommen er jo fremtiden Og gjelder det folkets liv, interesserer saken oss i høi grad, Ja, den ikke bare interesserer oss, men begeistrer oss og apellerer til vår dådstrang. Folket, alt for folkefelleskapet, er slagordet for den nye tids ungdom. Ned med partigjerdene, ned med alt som setter unaturlige skranker mellom ungdom av norsk ætt ! !

Den sogner vesentlig til de borgerlige partiene den ungdommen som lar det hele skure uten å interessere sig for stort annet enn hvordan man på beste måten skal få slått ihjel fritiden. Den er å finne der hvor livet kan leves behagligst i øieblikket. Norges bonde- og arbeiderungdom har vært tvunget til en mere realistisk innstilling

til livet. Kampen for tilværet har tvunget den til å interessere sig for samfundsspørsmålene. Bondeungdommen og arbeiderungdommen har måttet kjempe for sin eksistens. Det liberal-kapitalistiske systems evneløshet, kampen om arbeidsplassen, den demoraliserende arbeidsløsheten og mangler på sosial rettferd og trygt samvirke, har tvunget vårt lands bonde- og arbeiderungdom til kamp. En kamp som har vært en absolutt nødvendighet! Denne ungdommen ble et lett bytte for marxismen med sin klassekamplære. Den sluttet opp om den marxistiske arbeiderbevegelsen av rene skjære nødvendigheten, uten å forstå at Norge ikke hadde noen arbeiderbevegelse, men bare en samling av nordmenn som systemet hadde tvunget til opposisjon og kamp mot det bestående samfund, og som i realiteten bare var et apparat i hendene på en klikk interrasjonale marxistiske ledere, som ikke hadde annen interesse enn å føre marxismen til seier i vårt land. Dette førte til ytterligere oppløsning og splittelse. Og til hat og missunnelse. Bedriftslivet ble hemmet av at alle parter bare fremmet selviske formål. En så enkel og forståelig tanke som at alles interesser ble tilgodesett dersom man tenkte mere på å drive bedriften fram enn på å krafse mest mulig av godene til sig selv, var fullstendig fremmed.

Det var den egoistiske materialisme som hersket. Den drepte all idealitet, tro og offervilje og skapte uro i samfundslivet og i menneskesinnene. Den materialistiske livsanskuelse, pengetankegangen var fellesnevneren for all djevleskap i vårt folksamfund. På alle områder trengte den gjennom. Ungdommen brukte penger som målestokk i sin vurdering av hverandre. Kjenner vi ikke alle den tankegangen at den er "fin" som har mange penger o.s.v. ? Kunst og litteratur var gjennemsyret av den samme forflatende tankegang. Ungdommens moral var bestemt av den. Nei, la oss slå ettertrykkelig fast det som står i NS's program : Vårt land er ikke tjent hverken med marxismens klassekamp og partityranni eller med de borgerlige partiers la-skure-politikk og deres innrømmelser til marxismen. De er to sider av samme materialistiske og unordiske livssyn.

Den nye tid må derfor kvitte sig med dette livssynet. Vi er ferdig med partienes- de mange bevegelsers, klassekampens og de motstridende tankers tid. Vi er ferdig med selvoppgivelsens og motløshetens tid. Det materialistiske livssynet må avløses av et praktisk - idealistisk. Vi må lære oss til å innse at menneskenes splittelse i krigende nasjoner, kjempende klasser er brudd mot den enhet og lovmessighet, den harmoni, som ellers behersker universet.

Det er en Gud, en verden, en menneskehet og vi nordmenn er en nasjon ! Vår skjebne er felles. Medgang og motgang forplanter sig til oss alle. Vi må fylles med en ny ånd, bli gjennomglødet av en ny ide, som utløser begeistring for det å offere selviskheden på enhetens alter.

Måtte vi unge evne å tende hverandre med disse tankene, lære hverandre å innse at bare en politikk som står i en religiøsetisk ide's tjeneste kan føre menneskene frem til det som er tilværelsens mening. Evner vi det så må vårt folk gå en lysere og lykkeligere framtid imøte.

Nu skal det ikke lenger hete : hvorfra kommer du, hvem er din far, og hvilken skole gikk du ? Men hvem er du, hvad kan du, hvad evner du ? Troen på framtiden skal avløse mismotet og fortvilelsen. Fordi vi skal bygge framtiden sammen !

Denne praktisk-idealistske livsinnstilling er drivkraften i alt vårt arbeid. Vi kan ikke bare gå ut og si at vi elsker dette landet og folket, vi må arbeide for dets ening tvers igjennem klassekamp og partistrid.

Et nytt system gjennemsyret av den nye tids tanker må erstatte det gamle og evneløse. Det er dette som er er NASJONAL SAMLING's program.

Det er Vidkun Quisling som har reist ungdommens samlingsfane i Norge. Han har gitt oss troen på oss selv tilbake, og troen på at også vi unge har en missjon i folkefellesskapet. Nettopp fordi han ikke har drevet "politikk" i den gamle oppfatning av begrepet, men har rettet oppmerksomheten på de prinsipper, som folkets liv må ledes etter, slutter i første rekke ungdommen opp om ham. Derfor møter han også motstand hos alle som lever av og på det gamle. En motstand som nytter like lite som det nytter å skru utviklingen tilbake! Like lite som det nytter å stanse en begeistret og idealistisk ungdom som er på marsj mot rettferdigheten.